

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5990/2020
28.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Милошевић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је привремени заступник Станиша Трајковић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Милош Алексић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог ВВ изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4687/19 од 18.02.2020. године, у седници одржаној 28.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4687/19 од 18.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ, као недозвољена ревизија туженог ВВ, изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у делу става другог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4687/19 од 18.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица Владичин Хан П 791/18 од 09.05.2019. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезани су тужени да тужиоцу солидарно плате на име накнаде материјалне штете за запаљени објекат Кафе клуб „ГГ“ у ..., износ од 93.423,24 динара, са законском затезном каматом почев од 09.05.2019. године до коначне исплате, као основан. Другим ставом изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиоца за износ од 90.651,76 динара, са законском затезном каматом од 23.01.2017. године до исплате, као већи од досуђеног износа у ставу првом изреке пресуде од 93.423,24 динара до износа од 184.075,00 динара. Трећим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за плаћање законске затезне камате на досуђени износ у ставу првом изреке пресуде од 93.423,24 динара за период од 23.01.2017. године до 09.05.2019. године, као неоснован. Четвртим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4687/2019 од 18.02.2020. године, првим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и четвртм изреке у односу на туженог ВВ, па је у ставу другом изреке одбијен тужбени захтев

тужиоца да се обавезе тужени ВВ да тужиоцу солидарно плати на име накнаде материјалне штете за запаљени објекат Кафе клуб „ГГ“ у ... износ од 93.423,24 динара, са законском затезном каматом, као неоснован и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Трећим ставом изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Сурдулици, Судска јединица Владичин Хан П 791/18 од 09.05.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, а тужени ВВ против решења о трошковима поступка садржаног у делу става другог изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Осим тога, у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неких од одредаба овог закона, због чега нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом тужиоца указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени су пресудом Основног суда у Врању К 2059/10 од 13.04.2011. године оглашени кривим због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 187. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ, када је настала штета на објекту-кафе клубу „ГГ“ у ..., који је био у закупу тужиоца, као и на опреми у објекту и тужилац је упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева. Тужилац је са Компанијом „Дунав осигурање“ АД, код које је предметни објекат био осигуран, закључио вансудско порвнање број 3352 од 29.11.2004. године и на име материјалне штете наплатио износ од 442.790,61 динара, и то штету на опреми у износу од 194.128,75 динара и штету на грађевинском објекту од 248.661,86 динара. У записнику осигурања о извиђају и процени штете од 23.10.2004. године, утврђен је узрок штете и њен обим, као и дан настанка штете, а закљученим споразумом је утврђен укупан износ причињене штете. Компанија „Дунав осигурање“ је од тужених по пресуди П 3682/12, по основу регреса наплатила износ од 442.790,50 динара, са припадајућом законском затезном каматом, јер је штета причињена намерно. Тужилац је, након више година, с обзиром да објекат више није био у функцији, извео грађевинске, занатске и електрорадове, чија вредност према премеру и предрачуно радова предузећа за пројектовање, извођење и реконструкцију станова и других грађевинских објеката „Инжењеринг“ износи 1.562.110,23 динара. Објекат на коме је дошло до пожара у власништву је Месне заједнице ..., а тужилац је био само купац на истом на период од 20 година и користио га је за обављање угоститељске делатности. Тужилац је вршио санацију објекта према уговору од 04.02.2013. године, закљученим са предузећем „Инжењеринг“, када је објекат реновиран и више дозидан у односу на стање пре пожара. Оценом налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке, укупна вредност за санацију објекта износи 1.089.953,20 динара, а изгубљена добит радње у периоду од 25.06.2010. године до 25.06.2013. године износи 7.329.457,80 динара. Оценом налаза и мишљења судског вештака Стојана Славковића, тужиоцу припада и део износа штете који није исплаћен по вансудском поравнању од 93.423,24

динара, који износ се односи на електричну инсталацију, с обзиром на то да је електрична инсталација јединствена целина за цео објекат, а електрична инсталација и каблови су заједнички и узајамно повезани, па је тако и обрачуната инсталација и каблови и обрачуната и штета.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, а полазећи од налаза и мишљења судског вештака закључио да је тужбени захтев тужиоца за накнаду материјалне штете делимично основан за износ од 93.423,24 динара за изведене радове за изгорелу електричну инсталацију, имајући у виду да износом исплаћене накнаде по вансудском поравнању од 29.11.2004. године од стране осигуравајућег друштва, није обухваћена накнада штете на име изведених радова за електричне инсталације, због чега је тужени ВВ у обавези да тужиоцу исплати тражени износ на име накнаде штете.

По налажењу другостепеног суда, потраживање тужиоца у траженом износу за изведене радове на електроинсталацијама у објекту није основано, јер тужилац није доказао да је претрпео штету у износу већем од износа који је наплатио од осигуравајућег друштва по вансудском поравнању од 24.11.2004. године, на који није имао примедбе. Осим тога, висина материјалне штете коју тужилац тужбом потражује на име изведених радова на електроинсталацијама на објекту, утврђена је на основу стања објекта у време реконструкције објекта, према уговору о извођењу грађевинских и грађевинско-занатских радова на реконструкцији објекта 04.02.2013. године, а не у време пре пожара.

Одредбом члана 154. Закона о облигационим односима прописано је да ко другоме проузрокује штету, дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, а чланом 155. истог закона, да је штета умањења нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), наношење другоме физичког или психичког бола и страха (нематеријална штета).

По оцени Врховног касационог суда правилно је становиште другостепеног суда о основаности тужбеног захтева.

У овом случају, правилно је другостепени суд оценио изведене доказе, у смислу одредбе члана 8. ЗПП и правилно применио правило о терету доказивања из члана 231. ЗПП када је закључио, да тужилац није доказао да му је због пожара у наведеном објекту причињена укупна штета, у износу већем од износа који је наплатио по вансудском поравнању од осигуравајућег друштва.

Наиме, тужилац на коме је био терет доказивања чињенице да је претрпео материјалну штету у износу који потражује на име извршених радова на електроинсталацијама у објекту, у прилог својих навода није пружио доказе, а чињеницу да тужилац није имао примедбе на утврђену укупну висину штете исплаћену од стране осигуравајућег друштва по вансудском поравнању, другостепени суд је правилно оценио дајући разлоге, које као правилне прихвата и овај суд. Како су узрок и висина настале штете утврђени у поступку који је претходио закључењу вансудског поравнања закљученог између тужиоца и осигуравајућег друштва, којима тужилац није приговорио, околност што је приликом реконструкције објекта утврђена висина штете за електроинсталације које су уништене у пожару је без утицаја, с обзиром да се висина штете, као и узрок њеног настанка, утврђују на дан штетног догађаја. Код

наведеног ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права су оцењени као неосновани.

Из напред наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог ВВ, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен. Применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 3. ЗПП.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући ово у виду, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу туженог ВВ, које не чини његов главни захтев, то је и ревизија недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија

Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић